ZŠ M. Šolleho Kouřim

Puzzlík

Skládačka ze života naší školy

červen

2018 / 2019

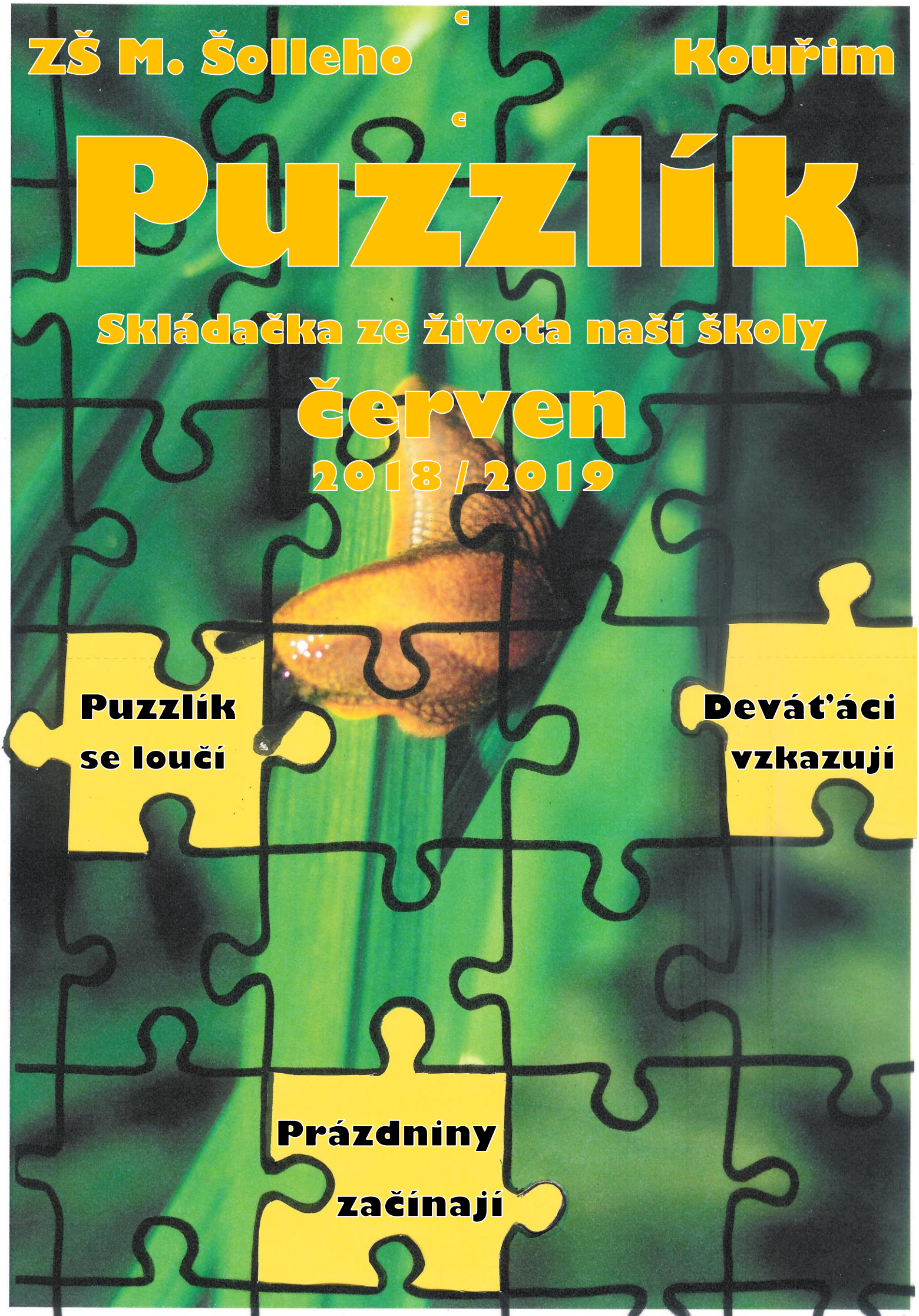

Puzzlík se loučí

Deváťáci vzkazují

Prázdniny začínají

Žijeme ve škole…

STALO SE…

21. 5. jsme se fotografovali

22. 5. vyrazila do TEPfactoru 7. B

23. 5. absolvovala 4. A další exkurzi do knihovny v Českém Brodě

24. 5. proběhlo testování TIMMS ve 4. B

24. 5. vyrazil turistický kroužek letos naposledy, tentokrát na trasu Dobré Pole - Kostelec nad Černými lesy

27. 5. se konalo okresní kolo Pythagoriády v Kolíně pro 6. – 8. ročník, gratulujeme úspěšným řešitelkám - **Petra Kadlecová z 8. B** byla čtvrtá z 54 účastníků, **Eva Kůsová** byla sedmá z 66 dětí!

27. 5. proběhl výlet 6. B a 7. A do IQ LANDIE v Plzni

28. 5. se konalo okresní kolo Pythagoriády v Kolíně pro 5. ročník

28. 5. dostali žáci 1. stupně k MDD cirkusové představení

30. 5. byli letošní prvňáčci v místní knihovně pasováni na čtenáře

30. 5. měly děti z 5. B se svými rodiči odpolední keramické tvoření

3. 6. se někteří žáci úspěšně účastnili Kolínských sportovních dnů, závodilo se v atletice, stolním tenisu a florbale

3. 6. jela 2. BC na školní výlet na Berchtold

4. 6. jela 3. AB na školní výlet do Templu v Mladé Boleslavi

4. 6. vyrazila do Loučně 1. AB

5. 6. proběhl cvičný poplach

6. 6. se konal na Kolínských sportovních dnech turnaj ve florbale, pro naše závodnice velmi úspěšný!

10. 6. absolvovala 4. AB, 5. C a 6. AB výlet do Zoo v Praze (akce od Stonožky)

13. 6. se konala ve škole návštěva předškoláků z MŠ Třebovle

13. 6. spaly a užívaly si zábavný program ve škole děti z 5. C, 2. A, 3. A

18. 6. jel 9. ročník na výlet do JumpParku Jarov

18. 6. se přišly podívat do své budoucí školy děti z MŠ Kouřim

20. 6. proběhl výlet 2. A na Staré Hrady

20. 6. byla pedagogická rada

20. 6. se od 17 hodin konala schůzka s rodiči budoucích prvňáčků

21. 6. se děti z 5. B loučily se školním rokem a současnou třídní společně se svými rodiči

24. 6. jela 5. A do IQ-LANDIE Liberec

24. – 26. 6. proběhly závěrečné třídnické práce

27. 6. se konal na 2. stupni sportovní turnaj v minikopané (chlapci) a přehazované (dívky)

STANE SE…

28. 6. končí letošní školní rok a v 9. 15 h. se devítky rozloučí se školou na MěÚ

29. 6. začínají letní prázdniny!!! Hurá! Hurá! Hurá!

2. 9. začíná nový školní rok

Soutěž 100 let v Kouřimi

Město Kouřim má dlouhou historii, ale největší a nejrychlejší změny tu nastaly za posledních 100 let, v době samostatné republiky. A těchto let se týkala i soutěž na naší škole.

Letošní soutěž skončila. Odměnou vylosovanému výherci byla přednostenka na oběd nebo drobná sladkost. Proběhlo celkem 11 kol. V posledním kole byly vylosovány 2 výherkyně - dvě děvčata z každého stupně.

Přednostenku na oběd do jídelny nebo čokoládu letos získali:

Eliška Šmejkalová 5. B	**Tereza Nádeníková 6. B**	**Katka Skořepová 6. A**
Adam Samaš 7. B	**Patrik Farkaš 6. B**	**Anička Štěpánková 5. B**
Katka Paclíková 7. B	**Lukáš Polzer 5. B**	**Daniela Stránská 4. B**
Petra Pavelková 9.	**Dominik Wuschko 8. B**	**Eliška Švejdová 8. B**

Úspěšné Kolínské sportovní dny

První červnový týden patří každoročně **Kolínským sportovním dnům.**

V pondělí 3. 9. 2019 jsme na atletických závodech vybojovali několik pěkných umístění: **Šimon Kratochvíl** 2. místo – běh na 60 m, **Petr Barabáš** 4. místo – běh na 1000 m, **Kateřina Paclíková** 4. místo – skok vysoký, **Jana Štullerová** 5. místo – běh na 60 m a 7. místo – běh na 800 m.

V ping pongu pak v kategorii 4. – 5. ročník vybojoval 2. místo **Lukáš Kubát**, v kategorii 6. – 7. ročník 3. místo ve čtyřhře obsadili **Filip Nedvěd** a **Ema Alexandrová**, v kategorii 8. – 9. ročník získal stříbrnou medaili za 2. místo **Matyáš Chlad**.

Ve středu 6. 6. 2019 se potom konal **florbalový turnaj**. Z podzimního turnaje do něj postoupilo 9 nejlepších družstev včetně děvčat z naší školy z 8. a 9. tříd ve složení: **Petra Pavelková, Jana Štullerová, Adéla Hampejsová, Petra Kadlecová, Martina Kulhavá, Markéta Švorbová Sofia Janíčeková a Nikola Gabrielová**. Dívky nejprve postoupily ze skupiny a ve finále svojí obrovskou bojovností získaly **bronzové medaile**. Moc gratulujeme!!

Text a foto Martina Hampejsová

- - - - - - - - - -

Dokumenty o 2. světové válce byly strašné

Ve třídě 5. A jsme se dívali na různé dokumenty o 2. světové válce.

Viděli jsme i výpovědi osob, které zažily a přežily 2. světovou válku a koncentrační tábory. Běhal nám mráz po zádech. Bylo to nepředstavitelné, když za jeden den zemřelo přes několik set lidí. Bylo to hrozné… Němci posílali do koncentračních táborů nevinné lidi. Lidé se do táborů převáželi v nákladních vozech, ve kterých se dříve vozil dobytek, říkalo se jim dobytčáky. Vždy, když nějaké vozy přijely do tábora, bylo vidět, že jsou narvané dětmi, muži a ženami… Když lidé vystoupili, Němci rozdělovali ženy a děti od mužů. Je hrozné si představit, že si jeden Němec řekl, že se pobaví a postřílel nevinné lidi. Jsme rádi, že takové hrůzy jsou za námi, a věříme, že se již nic takového nikdy nebude opakovat.

Denisa Kočí, Marta Hozmanová, 5. A

Cirkus pro 1. stupeň

Ke Dni dětí letos dostali žáci 1. stupně cirkusové představení! Mnozí byli u cirkusu poprvé.

V úterý 28.5 po první hodině jsme šli k velké hale, kde stál cirkusový stan. Nejvíce se mi líbilo, jak malý plyšový slon proskakoval obručí. Také tam byly stánky, kde jsme si mohli koupit cukrovou vatu, ledovou tříšť nebo popcorn. Já jsem si nic nekoupil, neměl jsem totiž peníze.

Marek 4. A

V cirkuse se mi líbilo, jak artista točil talíři a druhý dělal stojky na stojánku. Pěkné bylo i představení s neviditelným míčkem. Koupila jsem růžový nos.

Nikola 4. A

Zoo plná zvířat a dětí

V pondělí 10. 6. jsme vyrazili – 6. B, 5. C a 4. A - do zoo.

Bylo to pěkné, ale škoda, že jsme neviděli červe-nou pandu, ale alespoň jsem ji viděl jako plyšáka. Potom jsme se vydali do krásného údolí lachtanů, bylo to moc pěkné, jen lachtan jménem Meloun ležel, dokud ho nevzbudil malý lachtánek. Dozvě-děli jsme se pár věcí o orlovi bělohlavém. Pak jsme šli k šelmám a plameňákům. Nakonec jsme se rozdělili do skupinek a zkoumali zoo takhle. Výlet se mi moc líbil.

Daniel 4. A

Testování 4. ročníků TIMSS

V pátek 17. 5. jsme byli testovaní a já jsem byl nervózní.

Pak přišel pan inspektor a to jsem se lekl. Pán nám rozdal tablety, zadávali jsme hesla a to mě bavilo. Vše bylo rozdělené na dvě části. Ta první mě bavila více, protože to bylo něco jako přírodověda a vlastivěda. Ta druhá byla matika. Na té první části bylo celkem 14 stran a druhá měla asi 21 stran, takže možná proto mě víc bavila ta první. Mezi částmi bylo 15 minut přestávky, nakonec jsme měli takový dotazník, kde jsme vyplňovali, co se nám líbilo, nelíbilo atd.

Jakub 4. A

Bomba, naše panenka třetí v kraji!

V uplynulém měsíci jste všichni mohli několikrát slyšet v hlášení školního rozhlasu - prosbu žáků ze 4. B o vaše hlasy pro panenky, které šili pro UNICEF do soutěže „Miss panenka junior.“ To, že se děvčata s panenkou Isabellou umístila na 3. místě, už asi víte. Rádi bychom se s vámi proto podělili o to, co bylo dál.

Na základě umístění jsme dostali pozvánku na slavnostní předání cen na Krajský úřad Středočeského kraje v Praze. Moc jsme se tam těšili, ale také jsme se trochu báli, možná se i trochu styděli. Je to přece velká událost, tak kdo by se nám divil? Autorky výherní panenky, Daniela Stránská a Karolína Holubová, se bohužel předávání nemohly zúčastnit, tak místo nich jela jiná děvčata, Eliška Janáková a Tereza Pokorná, jejichž panenka se soutěže neúčastnila, protože už předtím byla „adoptována,“ to znamená, že již zachránila život jednoho dítěte z rozvojové země, které díky ní bylo proočkované proti šesti smrtelným chorobám.

A jak to celé probíhalo? V pátek 14. 6. jsme jely my - Eliška, Tereza a já, Renáta Vedralová - ze školy autobusem do Českého Brodu, odkud nás vlak dovezl až do Prahy. Měly jsme dostatek času na prohlídku pamětihodností v centru Prahy i na výborný oběd v restauraci. V jednu hodinu už naše kroky směřovaly ke Krajskému úřadu Středočeského kraje, kde nás vřele přivítali, nabídli občerstvení a skvěle se o nás starali. Přítomna byla i ředitelka UNICEF pro ČR Pavla Gomba a ředitel Úřadu Středočeského kraje JUDr. Jiří Holub. Dorazili i reportéři a regionální televize Praha TV. Reportéři se zajímali o to, jak dlouho trvala výroba panenek, co bylo nejtěžší, kolik panenek u nás vzniklo a co bylo pro děti největší motivací.

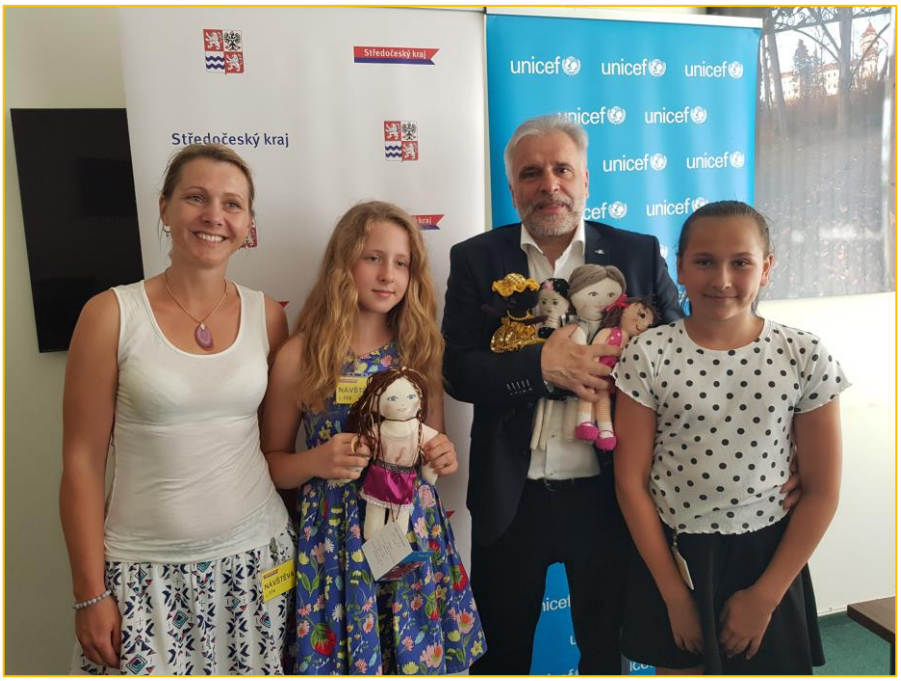

Po předání cen a poskytnutí rozhovorů pro média jsme si ještě asi tři čtvrtě hodiny všichni povídali a rozebírali možnosti další spolupráce s UNICEF. Ve tři hodiny jsme se vydaly na cestu domů. Všechny unavené, ale spokojené. Byl to opravdu mimořádný zážitek.

Text a foto Renáta Vedralová

Vypadá to, že odpočíváme. Ale my čteme!!!

V letošním roce jsme vyzkoušeli ve všech ročnících na 2. stupni čtenářské dílny. Co to obnáší? Přineseme si knihy, které nás zajímají nebo si je vybereme ve školní knihovně (je zde docela pěkná nabídka). Čteme, diskutujeme o přečteném, přemýšlíme nad příběhem a hrdiny, ilustrujeme. Přemýšlíme, jak knihy vznikají, jak autor příběh sestavoval. Všímáme si třeba i takových detailů, jako je obálka, první a poslední věta příběhu. Zkoumáme různé typy textů. Učíme se rozlišovat, jestli čteme pohádku nebo fantasy nebo detektivku. Jak je příběh rozčleněn. Učíme se vyjadřovat k příběhu, posuzovat, hodnotit, hledat hlavní myšlenku textů. .. A tohle všechno děláme ve škole o hodinách literární výchovy. Čteme, ani nemukáme. ***M. Bí***

Na začátku června jsme vyrazili autobusem do Českého Brodu do knihovny. Téma znělo

Cesta časem s Albatrosem.

Čekalo nás osm košů s písmenky, ze kterých jsme poskládali nakonec slovo albatros. Dozvěděli jsme se, z čeho vznikl znak Albatrosu – podle letícího ptáka albatrosa. V každém koši byla kniha nebo otázka, hádali jsme, kdo knihu napsal, ilustroval. Dozvěděli jsme se, že nejprodávanější knihou vydanou v Albatrosu, je soubor knih o Harrym Potterovi. Na konci jsme si mohli prohlédnout i postavičky z filmu. Pak jsme šli na procházku Českým Brodem. Zastavili se na oběd a před odjezdem si zahráli na honěnou.

Anežka, Nikola 4. A, foto M. Boumová

- - - - - - - - - - -

Průzkum veřejného mínění

Matematika v 5. ročníku v sobě mimo jiné zahrnuje grafy a diagramy. Není to nic složitého.

Stačí se podívat na obrázek, přečíst si přiložené informace a hned je člověk moudřejší. Děti z 5. B umí nejen grafy číst, ale také sestavit. Pracovali jsme v několika týmech. Důležité bylo zvolit si téma, které nás zajímá – např. oblíbenost fast food restaurací, MS v hokeji, oblíbenost sportů, osobností, vyučovacích předmětů, zvířat. Poté provést průzkum mezi spolužáky, zpracovat informace, zakreslit do grafu a nakonec prezentovat na sympoziu věnovanému průzkumu veřejného mínění :o).
Bylo to bezva. Zase něco nového. A na závěr jsme udělali rychlý průzkum, zda jsme se v onen pátek 24. května učili. A výsledek? 11:12 ve prospěch učení. Pokud chcete graf, sestavte si ho sami. 11 odpovědí NE, 12 odpovědí ANO, nikdo se nezdržel hlasování. To je úspěšné skóre, ne?

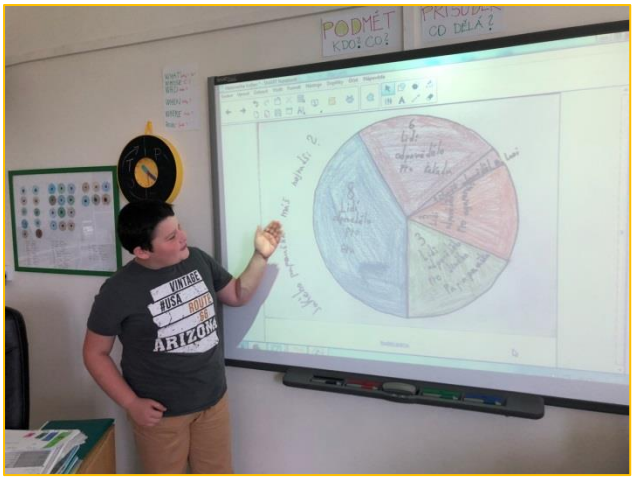

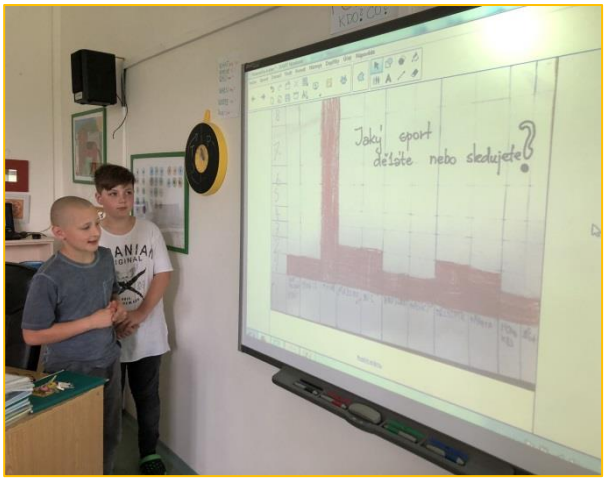

Text a foto Hana Kolpaková

Pythagoriáda pro 5. ročníky

V úterý 28. května jsme s heslem „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se" vyrazili na výlet do Kolína a mimo jiné jsme se zúčastnili matematické soutěže Pythagoriáda.

Proč jsme tomu říkali výlet? Přeci abychom nebyli ve stresu. A to se dětem vcelku podařilo. Klárka, dva Lukášové, Domča a Vítek z 5. B se nominovali dostatečným počtem bodů ve školním kole. V okresním kole prokázali obrovskou bojovnost a nasazení a za jejich odvahu jim patří veliké poděkování. Pro mě jsou to jedničky!

Hana Kolpaková

Školní výlet více akčně

I my 7. B jsme letos vyrazili na školní výlet. A náramně si to užili.

Jako třídy osmáků (článek v minulém čísle) jsme vyrazili do oblasti Slapské přehrady. Tedy konkrétně do obce Chotilsko na akční „hru" TEPfactor. Nejdříve jsme se zastavili v McDonaldu. Já si myslím, že na to někteří vzpomínají nejraději (bohužel, to jsme my ☺). Později jsme dorazili do Chotilska. Navštívili jsme tamější muzeum Vltavy (a přehrady) a létání v balónu. Hezky zpracované. Pak už nás čekal TEPfactor. Můžu říci, že to bylo skvělé. Skvěle se tam dala otestovat týmová spolupráce a celková schopnost se domluvit. Ale za těch „pár" hodin se člověk pěkně zapotil. Jeden z nejlepších úkolů byla asi dráha ve stylu pořadu „Drtivá porážka" nebo kvíz v Braillově písmu. Tenhle výlet se mi moc líbil a můžu říct, že více výletů s podobnou tématikou bych neodmítla.

Wewerka

POZOR! POZOR!! POZOR!!!
DEVÍTKA ODCHÁZÍ
A ROZDÁVÁ RADY!

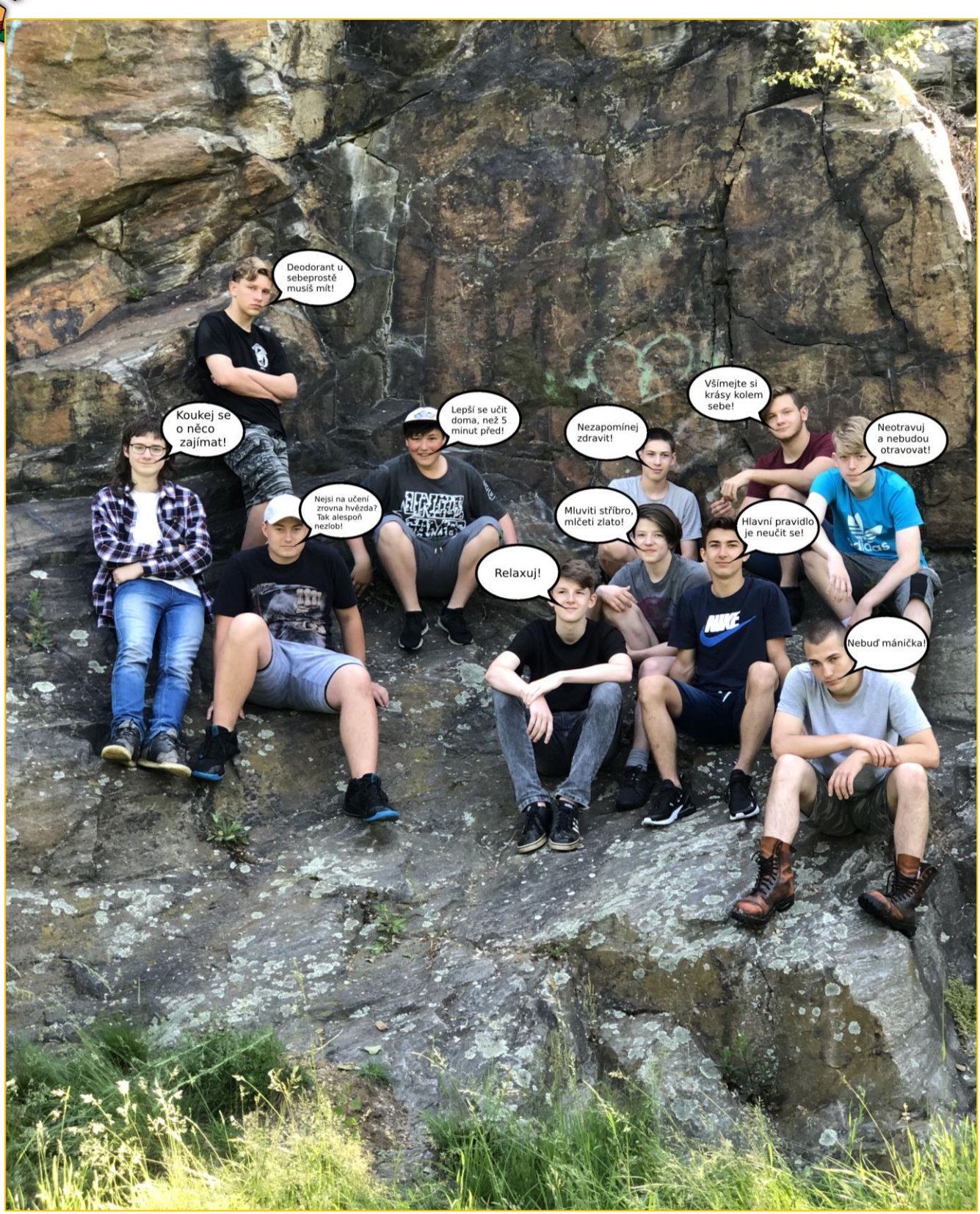

Pamatujte: Jak se do sborovny volá,
tak se ze sborovny ozývá!!!

Vážení učitelé, milí žáci, milí čtenáři Puzzlíku,

s koncem školního roku uzavřeme jednu dlouhou kapitolu a další začneme, chystáme se rozloučit se skvělými spolužáky a s naší úžasnou třídní, paní učitelkou Macháčkovou.

Devět let uplynulo jako voda a my si zavzpomínáme na společně strávená léta a rozprchneme se na střední školy.

Zažili jsme dobrodružný výlet s paní učitelkou Kolpakovou na zámek v Radimi, vzpomínáme také na to, jak jsme vyrazili na naučný výlet do IQlandie a jiné. Těchto pár malých výprav jsme si velmi užili, ale i přesto nás mrzí, že jsme nemohli zažít lyžařský výcvik a školu v přírodě. I tak si ale myslíme, že jsme si to vynahradili kolektivem.

Všechno tady pro nás začalo v roce 2010, kdy jsme nastoupili do první třídy a ujala se nás paní učitelka Kolpaková a skvěle nás seznámila se školou. Ve třetí třídě si nás převzala paní učitelka Polzerová, která nás dokonale připravila na druhý stupeň, kde nám ale náskok moc dlouho nevydržel. Druhý stupeň se s námi nemazlil, ale paní učitelka Macháčková, která si nás vzala pod svá křídla, nám cestu usnadnila. Šestá, sedmá i osmá třída nám utekly rychle a hladce. Přišla devátá třída a s ní také přijímačky, které se pojí s nejtěžším rozhodnutím za celých devět let. Začal vnitřní boj a rozhodování, kam na školu, a velký stres, zda se vůbec dostaneme na školu, kterou jsme si zvolili. Učitelé se nám plně věnovali, abychom to zvládli, a my jsme jim za to velmi vděční. Po úmorném snažení a díky podpoře našeho okolí, jsme vše zvládli nejlépe, jak jsme mohli, a už jen doufáme, že se nám bude na nových školách dařit.

Děkujeme za úžasných devět let, které jsme tu strávili a děkujeme zvlášť Vám, učitelům, že jste s námi měli takovou trpělivost a pevné nervy.

Vážíme si každé Vaší snahy nám pomoci, podpory při životním rozhodnutí a všeho, co jste nás dokázali za tuto krátkou dobu naučit. Nikdy na Vás nezapomeneme a ještě jednou děkujeme!

Vaši deváťáci

Jak s námi šel čas?
Někteří z nás v první třídě a dnes…

Veronika Kučírková

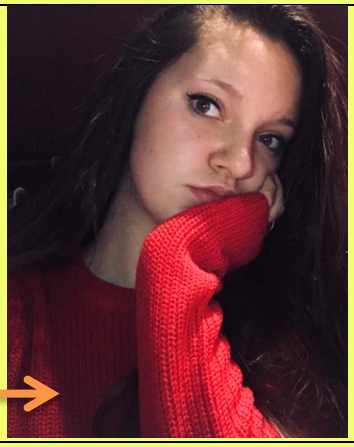

„Být normální v období dospívání je samo o sobě nenormální a já jsem toho důkazem.”

Nela Barabášová

„Nějaká podobnost by tu byla.“

Adéla Kaločaiová

„Přestože člověk dospívá, vždy v sobě bude mít to malé dítě… A přestože nejsou tak ohromné změny vidět na vzhledu, tak na zkušenostech a gramatice jsou vidět určitě.”

Petra Pavelková

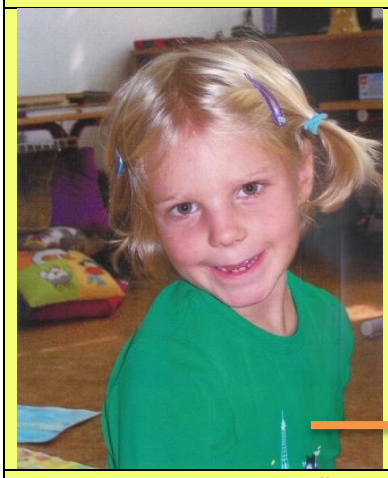

„Nebojte se, všechno malé jednou vyroste.“

Petr Barabáš

„Už si přesně nepamatuji, nad čím jsem dumal v první třídě, ale nedávno jsem přemýšlel o tomhle a vznikl fejeton:

Hokej versus fotbal

Hokej! Pro většinu Čechů naprosto suprový sport. Pro mě? Sport z úplně jiného soudku. Nicméně se na hokej rád podívám, zvláště v posledních dnech, kdy naši válejí na MS na Slovensku. Ale i přesto ten sport prostě nechápu: ofsajd, buly, zakázané uvolnění - to když slyším z úst komentátora, tak si myslím, že poukazuje na nějaké střevní potíže. Puk skoro nevidíte, hráči pořád střídají, ale když vidíte na výsledkové tabuli skóre 5:1 pro naše borce, tak vám to vykouzlí úsměv na tváři.

Je dobré i říci, že hokej je velice těžký sport, a to nemluvím jen o trénincích, ale spíše o té jeho finanční stránce. Oni hokejisté jsou úplně jiní než fotbalisté, nebo mně to tak alespoň připadá. Přijdou mi někteří dost ufňukaní - jaký mají led, jaké kdo má brusle - a ještě něco, na rozdíl od nás, fotbalistů, nejsou máničky! No já bych je chtěl vidět hrát v blátě, dešti, sněhu, mrazu nebo naopak ve velkém vedru. To bych opravdu chtěl – hrajete v blátě, dešti a ještě se vám nedaří a tréňa vás tam sjíždí a nakonec vás vytáhne ve dvacátý, panečku, to je horor! Nějaký Hitchcock? Ty jeho horory jsou oproti tomuhle nic! Nebo když slyším ty frajery z Letňan, že v tom jejich areálu za x milionů mají díru o velikosti tenisáku a jak jim tam fouká na řiť! To u nás na hřišti když prší, tak se musejí dát kýble na chodbu u šaten, poněvadž tam zatejká! Ale nám je to jedno, jestli prší, sněží, je mráz nebo vedro - hlavně ať můžeme na hřiště a hrát, protože raději budu blbě vypadat, než blbě hrát!

Michal Nedvěd

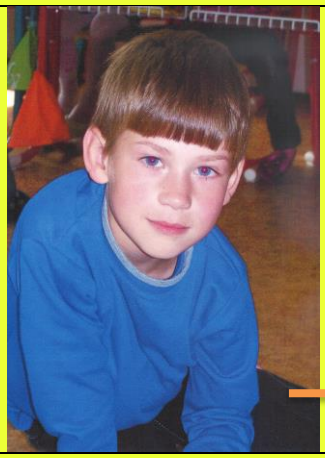

„A je po legraci…“

Slavili jsme Den dětí

Jak jistě víte (a s radostí toho využíváte), 1. 6. bývá oslavován Den dětí. Letos vyšel na sobotu a zjistila jsem, že my Kouřimáci nebo mladší děti z okolí Kouřimi mají o zábavu postaráno.

Dopoledne se konaly na rybníku Horák rybářské závody, kde si děti mohly zachytat a následně získat pěkné ceny. V osm hodin se zde sešlo čtrnáct mladých rybářů a rybářek, ať už zkušených nebo úplných začátečníků. Na nachytání svých ryb měli tři hodiny, závody totiž končily v jedenáct hodin. I přestože bylo takové teplo, že se závodníci museli chladit zmrzlinami, ryby celkem braly. Nakonec výherce prvního místa nachytal tolik ryb, že výsledek součtu jejich délky přesahoval čtyři metry. Bylo vidět, že si děti závody užily, tak oslavy mohly odpoledne pokračovat. Město Kouřim ve spojení s místními organizacemi pořádalo na hřišti u sportovní haly dětský den jako takový. Tam děti mohly zkoušet různé „dovednosti“ u stánků, které měly většinou pod palcem různé kouřimské organizace. Mohli jste navštívit stánek hasičů, rybářů, skautů (kteří podle svého stánku vyměnili své kroje za námořnická trika) a mnoho dalších. I přes stále trvající, až ukrutné teplo jsme si to všichni moc užili.

Wewerka

Byli jste někdy na Vyšehradě?

Já s rodiči letos 8. 6. Je to národní kulturní památka v Praze. Ale nemyslete si, nejde jen o hřbitov, Šemíka a Horymíra.

Prohlídku jsme začali tím, že jsme si obešli asi polovinu celých hradeb a na jednom z rohů, odkud bylo krásně vidět na Vltavu, jsme se podívali na Pražské primátorky. To jsou veslařské závody, které mají kořeny v roce 1910, jezdí se dva kilometry a jde o nejznámější a taky nejstarší událost svého druhu v ČR. V jedné z restaurací si rodiče okoštovali pár českých vín a já se zatím šel podívat, na co se všichni v kruhu nedaleko dívají. Bylo tam asi deset Japonců, kteří lisovali víno takovou věcičkou, která docela vypadala jako sekera, ale místo ostré hlavy měla malý špaleček a tím mlátili do vína v soudku. Asi lis. A taky jsem zrovna viděl i mini akcičku Run ocean. Skupinka lidí běžela Prahou většinou v modrých tričkách, později jsme zjistili, že se akce konala kvůli oslavě Světového dne oceánů.

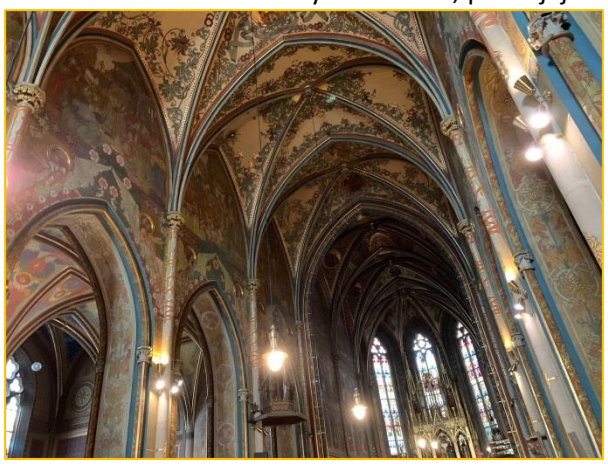

Pak jsme se vydali za kulturou. Viděli jsme krásnou baziliku svatého Petra a Pavla, která nás uchvátila svými secesními malbami svatých, ale i sochami. Výlet jsme zakončili tím, že jsme se šli ještě podívat na hřbitov hned vedle, kde jsou pohřbení velmi známí a významní lidé jako třeba Jan Neruda, Alfons Mucha, František Křižík nebo Božena Němcová. Celý Vyšehrad je doopravdy krásné místo a jsem rád, že jsme ho navštívili. Doufám, že příště stihneme navštívit i kasematy, kde jsou vystaveny originální sochy z Karlova mostu.

Text a foto Dodo

Divoký Aquapalace

Byla jsem v Aquapalace Praha a bylo to super.
Sklouzla jsem se na tobogánu, který se jmenoval VIRTUÁLNÍ REALITA. Taky jsem byla na trychtýři, to je takový tobogán, že se na chvilku řítíte dolů, abyste se pořádně rozjeli, a pak se ocitnete v takovém obřím kole, tam se točíte, až spadnete do menšího kola, a potom jste už v bazénu. Taky jsem byla na divoké řece a ta byla doopravdy divoká!!! Doporučuji tam jet, je tam dalších 1000 atrakcí pro velké pobavení!

Kiki

Můj aerobikový rok

Stále navštěvuji oddíl aerobiku v Českém Brodě. Letošní celorepublikové závody začaly pilným nacvičováním na podzim roku 2018. Již jsme byly zařazeny do vyšší věkové kategorie. Prvky byly mnohem náročnější a hudba velice rychlá. Ale velmi se nám líbila. Dostaly jsme nové dresy, které nám ušila osvědčená švadlena. První závody se konaly v Liberci 17. 3., hned pak následovaly další. Praha Strašnice, Plzeň. Vždycky jsme byly na druhém místě. Smůlu jsme protrhly jen v Kutné Hoře, kde jsme byly první. Velice pečlivě jsme se připravovaly na mezinárodní klání, a to 12. 5. v Praze - Třebešíně.

Ale medaile byly pouze bramborové. Ze šesti družstev. Zklamání. Poslední závod, a to finále, se konal v Praze – Černošicích 19. 5. A tak jsme nakonec druhé v České republice. Nezopakovaly jsme první umístění v roce 2016 a 2018. Možná je to proto, že nás cvičí devět děvčat. Souhra v tomto počtu je dost náročná. Dobře zacvičené prvky musí perfektně ladit s hudbou. Ale s elánem se zase pustíme do nového nacvičování pro příští rok… Začínáme na soustředění o prázdninách. První místo je totiž tak sladké.

Text a foto z rodinného archívu
Klára Vaňkovská 5. C

Poslední číslo Puzzlíku ve starém hávu

Od příštího roku bude náš časopis jiný. Vedení se ujme paní učitelka Vandělíková a Macháčková, časopis se stane čtvrtletníkem. Měsíčník Puzzlík končí a s ním v pozici šéfredaktorky i paní učitelka Marie Bílková. Po 15 letech. Redakci zajímalo, jak to bylo vlastně od začátku:

Jak vlastně Puzzlík vznikl?

Tak to je na dlouhé povídání. Před 15 lety chodila sem na základku moje dcera Barbora. Učila jsem ji češtinu. V sedmé třídě pravila, že je vlastně škoda, že škola nemá časopis. Tehdy se tyto aktivity teprve na školách rozjížděly, nebylo to obvyklé. A taky dovednosti v práci na počítači byly malé. Takže první číslo dvojstrany vznikalo tak, že si vše ona sama sestavila, napsala do wordu, rozstříhala a pak podle potřeby lepila na čtvrtku, kterou naskenovala. Pomáhala jsem jí s tím. První noviny se jmenovaly ***Kapky informací***… Do konce její docházky tady na škole jsme zlepšovaly techniku tvorby. Bylo to už více stránek a časopis taky dostal nový název – ***Idefix*** *(viz foto vlevo)*. Jméno dostal podle psa z filmu Asterix a Obelix, jedna Bářina kamarádka ho uměla hezky nakreslit. A s tímto časopisem jsme taky získaly první ocenění, pro které jsme jely do soukromé prestižní školy v Babicích - Open Gate.

To ale pořád není Puzzlík.

To ne, ale jeho předchůdce a vlastně linie časopisu pokračovala, i když Bára vyšla školu. Bavilo mě to, našla jsem si několik dětí, které se mnou pokračovaly, a na koleně bez žádné velké techniky jsme se za pochodu učili, jak na to. Na Puzzlík jsme museli časopis přejmenovat před několika lety, kdy jsme už vstupovali do celostátních soutěží a jedna z výtek byla, že název Idefix je vlastně „ukradený“, že máme vymyslet něco svého, originálního. Vedle názvu Bílkoviny ☺ tehdy děti napadlo, že je to vlastně skládačka informací o škole jako puzzle, z toho ***Puzzlík***. To bylo v roce 2011.

Kde jste získávali informace jak na to?

To byly jedny z nejlepších akcí, které jsme se časopisem v počátcích zažili. Byli jsme třeba na víkendovém školení redakcí školních časopisů v Kladně. Profesionální novináři nás učili, jak se dělá zpráva, jak reportáž, interview. Jak se naučit správně fotit, jak pracovat s fotkou v textu. Bylo to skvělé. Bohužel dnes už žádné takové školení není. I když se žádá, aby školní časopisy byly, nikdo se zaučením dětí nezabývá. Proto jsem pro své redaktory ob rok pořádala školení sama. Od pátku do neděle jsme trávili čas ve škole a pomocí různých her a aktivit se učili, jak psát. Byly to krásné akce, na které rády vzpomínají i děti (fotografie ze školení je z roku 2012).

Jaké období s Puzzlíkem bylo nejlepší?

To se vůbec nedá říct. Vždycky to byla především velká práce, ale člověk měl radost, že je další číslo na světě.

Vzpomínáte si na některé redaktory?

Za 15 let mi pod rukama prošlo mnoho dětí. Některé, když zjistily, že je to vlastně každý měsíc povinnost něco psát, tak nevydržely ani 2 měsíce. Některé zjistily, že vlastně psát neumí, nemají slova, aby se vyjádřily. Nebo nemají o čem psát. Ale většinou to byli nadšenci, kteří se „zabejčili“ a jeli. A všichni se časem i vycvičili. Mnozí odcházeli ze

školy s tím, že jim práce v časopise moc po-mohla - uměli se vyjádřit, nebát se napsat svůj názor, zlepšil se jejich styl psaní, dokonce se i zlepšili v češtině. To mě vždycky moc těšilo. A mnoho z „mých“ redaktorů jsou nezapomenutelné osobnosti… Pochopitelně současná redakce je fajn. Z těch starších namátkou Honza Filko, Michal a Marek Čejkovi (často po vzoru staršího sourozence začal psát mladší), Anička Nedvědová (pak taky bratři Michal a Filip), Kája Dršková, Hana a později Honza Bugovi, Gabča Poláková, Jirka Pivoňka, Bára Frýdová, Iva Balšánková, Martin Fiala, Kristýna Kučerová, Adam Uličný, Terka Švarcová, Kamila Holá, Tomáš Chlubna… Určitě si nevzpomenu na všechny, těch redak-torů bylo určitě ke stovce, ne-li víc. Když se časopis pře-jmenoval na Puzzlík a sbíral první velké úspěchy, měla jsem v redakci 17 lidí.

Které typy článků máte nejraději?

Jednoznačně rozhovory, pak mě zajímá vždy taky, co děti zažijí mimo školu, a moc se těším na jejich názory. Ale rozhovory vždy byly fantastické. V současných číslech se neobjevují tak často, neboť jsme vyčerpali osobnosti, které někdo znal a umožnil nám kontakt. Ale potkali jsme se s velmi zajímavými lidmi. Třeba ještě dcera byla na návštěvě u prvorepublikové hvězdy, herečky Zity Kabátové, která jezdila do Kouřimi na chalupu. A pak to byla řada dalších populárních osobností- moderátoři, sportovci, herci, zpěváci, režiséři… A pak lidi, kteří nebyli známí, ale měli zajímavý život, třeba kuchař Robin Šindler, který procestoval všechna moře jako lodní kuchař na Mary Queen. Rozhovory byly vždy obohacující.

(doprovodná fotografie z rozhovoru se Zitou Kabátovou)

Zažili jste ještě něco mimořádného s časopisem?

Zažili, před několika lety nás oslovila redakce časopisu Druhé patro z Frenštátu pod Radhoštěm, jestli bychom se s nimi nechtěli „družit“. To bylo pěkné. A my se družit chtěli. Nakonec z toho byly 2 výlety - jeden oni k nám a druhý my k nim. Myslím, že to se dětem taky líbilo. Časopis už zanikl, neboť pan učitel jej tvořil už dlouho a nikdo nechtěl převzít po něm štafetu. Ale sleduje nás a píšeme si dodnes.

(fotografie z Deníku cestovatele do Frenštátu)

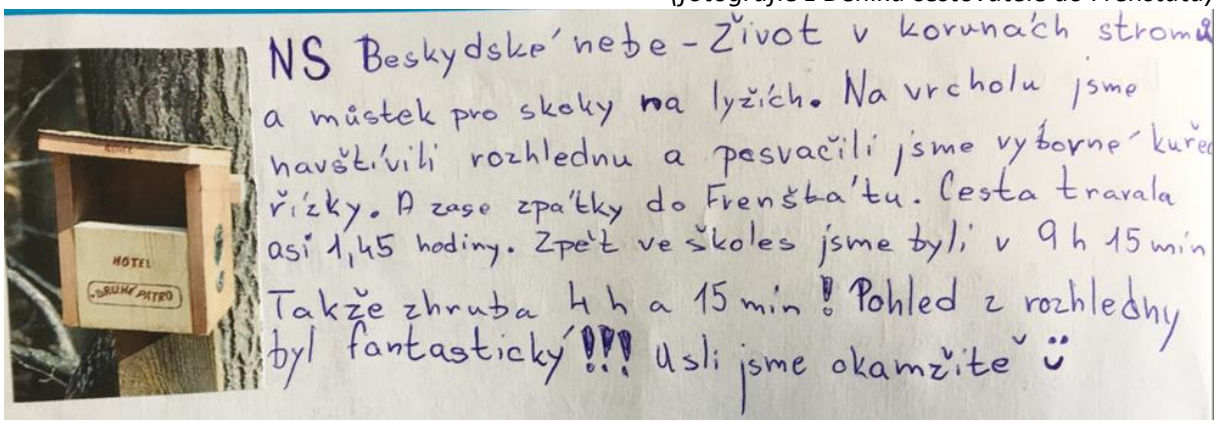

A druhou zcela mimořádnou věcí bylo, že tisk časopisu zařizuje již 2 roky profesionálně p. Wojewoda. Do té doby jsem všechno tiskla na školní kopírce a časopis jsme s redaktory secvakávali dohromady. Takže jsem byla šéfredaktorkou, korektorkou, redaktorkou a vydavatelkou ☺. Jen o grafiku jsem se nestarala. Nejprve ji dělali zdatní redaktoři a nyní velmi pěkně p. učitelka Pavelková.

Jaký musí být redaktor časopisu?

Musí mít chuť něco dělat a nebýt otráven, že má zase něco psát. Ale především, musí se umět dívat na svět okolo a vnímat. Mnoho dětí třeba něco zažije a sklouzne to po nich, nic v nich nezůstane. Kdo

chce psát články do novin, musí být vnímavý. A taky by se měl umět podělit s ostatními se svými zážitky. Ale to se dá naučit. S dětmi komunikuji přes mail, těm novým často texty vracím s připomínkami, aby to napsaly jinak, tak se to učí. Nebo na schůzkách redakce s nimi tyhle věci probírám. Hlavně když začínají. Později je to potřeba stále méně. Ale každý text opravuji, nejen pravopisně, ale i slohově, pokud je vyjádření nesrozumitelné. Přeci jenom jsme na základní škole.

A byly nějaké problémy při tvorbě?

Jé je, pokaždé! Každé číslo, to jsou velké porodní bolesti. Dát dohromady články, dodržet termíny – to znamená dotlačit všechny k včasnému odevzdání příspěvků (nepodařilo se to nikdy!), opravit všechny články- pravopisně a často i slohově… Někteří redaktoři třeba ani po několika měsících psaní nechtějí pochopit některé zásady psaní, třeba i to, že mají psát jednotným písmem, jednotnou velikostí. Samostatnou kapitolou jsou fotky. Ty by byly potřeba ke každému článku, je to zpravidla to první, na co se čtenáři podívají… A často nejsou. Mnohdy jsem se zlobila, ale moc jsem redaktorům „nenadávala“. Vždyť je to velká odvaha a práce jít takto s kůží na trh a psát pravidelně pro všechny. Bez nich by časopis nebyl. Moc ráda se svými redaktory komunikuji. Všem také děkuji, že psali, píší a doufám, že se budou podílet i na dalších číslech nového školního čtvrtletníku.

A nakonec, proč vlastně končíte?

Tvoření časopisu bylo vlastně jako mé druhé zaměstnání. Bylo to náročné. Myslím ale, že i úspěšné. Časopis obstál v celostátní konkurenci, naposledy jsme skončili v republice na třetím místě. Vyčerpala jsem nápady, co dál, kam se posunout. Je potřeba nový přístup, nové nápady. Jsem moc ráda, že se našly paní učitelky, které budou pokračovat, a držím jim palce!

Otázky pro grafika Puzzlíku

O grafiku Puzzlíku se poslední roky stará p. uč. Blanka Pavelková. Redakce se ptala i jí: Je pro vás grafika koníček, nebo jste na to něco studovala?

Grafika je můj velký koníček, vším jsem se musela prokousat sama. Vždycky mě to bavilo a nebála jsem se zkoušet, občas mi někdo něco dalšího předvede, nějaká školení samozřejmě také byla, taky sleduju novinky,… jsem zdatný uživatel, počítač je můj velký kamarád a grafika hobby.

Proč jste se do grafiky Puzzlíku pouštěla?

Tehdy mě oslovila p. uč. Bílková, snad kvůli „nové šťávě“ vnesené do vzhledu časopisu, možná i kvůli telefonovaným nočním úpravám diktovaným přímo do posledních oprav těstě před tiskem. A taky proto, že mě grafika velmi lákala, chtěla jsem tvořit zase něco dalšího, nového.

Co vás na tom nejvíce baví?

Úžasné varianty a možnosti, jak obyčejný černobílý text oživit pro čtenáře, aby se třeba pozastavili u barevných stránek a neprohlíželi jen obrázky, ale začetli se do článků. Nikdy jsem právě proto nepustila nehotovou práci do tisku.

Co vidíte jako největší problém?

Čas, který grafika opravdu vyžaduje. A nápady, které hned nenapadnou.

Měla jste někdy takový problém, že se vám třeba vypnul počítač, restartoval se apod. a vy tak přišla o svou práci? Pokud ano, jak vám bylo, jak jste se „cítila“?

Problém nastal zrovna letos, když u květnového čísla jsem měla graficky takřka hotový časopis, probarvený, fotky zarovnané a zaostřené, záhlaví, zápatí, už jen dodat veselé vtipy … Ale když jsem stiskla tlačítko spuštění – NIC !!! Počítač už nezareagoval! Několik dní práce fuč!! Bylo mi fakt do pláče, slzy na krajíčku, když jsem si půjčovala jiný notebook a musela jsem začít všechno znovu. Nic naplat, rychle, protože už čekali čtenáři.

Kdybyste měla vybrat jednu věc, kterou by počítač v grafice dělal sám a vy jí tak nemusela „nastavovat“, jaká by to byla?

Ovládání hlasem – jen by se přesně řeklo třeba: „…od 2. řádku po 6. do konce věty zvýrazni…“ nebo „fotka o 3 kliky vpravo“… a za vtipem vložit hlasitý potlest ☺ Toho se ale asi hned tak nedočkám.

Ptala se celá redakce

Myslíme si…

Co mi dal a vzal Puzzlík?

Své první články jsem do Puzzlíku napsala už někdy ve třetí třídě a už v té době se mi to celkem zalíbilo. Proto jsem v páté třídě okamžitě přijala nabídku dostat se do redakce. Od té doby se to stalo jak mou povinností, tak mým koníčkem. Sice mi to občas zabralo nějaké odpoledne, ale to k tomu již patří. Zase mi psaní dalo spoustu dobrého do života, navíc jsem s Puzzlíkem zažila spoustu akcí. Možná mi to pomohlo vybrat si i budoucí povolání. Byly to krásné roky, které bych nikdy nechtěla vymazat z hlavy. ***Wewerka***

Ze začátku jsem psal do Puzzlíku kvůli tomu, že tam psal i můj spolužák, pravidelně jsme tam spolu chodili, psali a on pak odešel. Ale já ne, tvořil jsem dál a časem mě to začínalo bavit čím dál víc - psát o zajímavých nebo vtipných tématech, dávat tipy, kam zajet, později i vymýšlet příběh. Už je to pro mě prostě aktivita, která mě baví a nechci se jí pustit. ***Dody***

Do Puzzlíku jsem začala psát, protože mě lákalo psaní o mých zážitcích. Psaní je můj koníček. Puzzlík je nejlepší. ***Kiki***

Myslíme si…

Puzzlík? Zjistil jsem dost o tom, jak dělat časopis, získal jsem spoustu zkušeností se psaním článků, určitě mám větší slovní zásobu a dokážu se snáz vyjadřovat.
Mezi redaktory jsem potkal spoustu fajn lidí, kteří byli ochotní spolupracovat. Puzzlík byl jeden z nejlepších školních časopisů v republice, měl pěknou grafiku i obsah.
Redakci vedla paní učitelka Bílková, která nás podporovala v psaní a učila nás rozvíjet kvalitu našeho projevu. Do časopisu jsem přispíval od 5. ročníku, kdy se paní učitelka přišla zeptat naší třídní, koho z páťáků vzít do redakce. Paní učitelka Kropáčová tehdy vybrala Evu Kůsovou, Matěje Kolpaka, Filipa Nedvěda a mě. Školní časopis mi toho dal opravdu hodně, včetně ezapomenutelných zážitků z vyhlášení nejlepšího školního časopisu roku v Brně. Jsem moc rád, že jsem do Puzzlíku mohl přispívat a je škoda, že končí. ***Chondra***

Do Puzzlíku jsem chodila proto, že tam chodila ségra, chtěla jsem to zkusit taky. Píšu rok a užila jsem si to. Zažila jsem s Puzzlíkem výlet do Prahy, byla tam zábava, viděli jsme památky. Mojí nejoblíbenější rubrika je Žijeme ve škole. Bavilo mě psát kachnu a ankety. Je mi líto, že končí. ***Tina***

Vždycky jsem chtěla psát do nějakého časopisu. Do Puzzlíku jsem začala psát, abych si vyzkoušela, co je to být redaktorka. Ale taky jsem psala jako holka, která může lidi inspirovat. Zažila jsem i spoustu zajímavého. Jela jsem třeba na vyhlášení výsledků soutěže časopisů do Brna, a to jsem si moc užila.
Z té práce jsem si odnesla i to, že články se musí odevzdávat včas, musí se psát tak, aby to dávalo smysl. Když jsem začínala, bála jsem se, že mi moc nejde český jazyk, a přestane mě to bavit a rychle skončím. Ale naopak! I když češtinu - předmět- nemám moc v lásce, myslím si, že dnes dokážu dobře napsat slohovku (až na pravopis, pochopitelně ☺) ***Nikita***

Do redakce Puzzlíku chodím 3. rok a celou dobu jsem si moc užila. Z článků se mi vždy líbila kachna, kterou jsem později i psala. Líbila se mi soutěž 100 let republiky. Líbily se mi některé akce- nezapomenu na spaní v družině, výlet do Frenštátu, ale i vyhlášení soutěže v Brně, odkud jsme si přivezli pěkné ceny. Na vlastním časopise se mi líbilo i to, jak byl vždycky barevně sladěn s daným obdobím i s tím, co bylo uvnitř. ***ačmE***

- - - - - - - - - -

Vymýšleli jsme nové druhy zvířat

Během hodiny slohu nás paní učitelka překvapila. Připravila pro nás práci ve skupinkách. Zadání bylo jasné, měli jsme vytvořit nové zvířecí druhy a popsat je. Takový sloh nás moc baví!

Lebýža

Lebýža žije v deštných pralesech. Živí se kůrou od stromu a hmyzem. Má hlavu lva, tělo býka a nohy žáby. Rozmnožuje se vajíčky. Když lebýža naklade vajíčka, pozná podle barvy pohlaví svých potomků. Samičky mají fialová vajíčka a kluci modrá.
Lebýža je ohrožený druh zvířete, ale žádným lidem se ji nepodařilo odchytit. Měří 2,5 metru, skočí až 2 metry do výšky a 1 metr do dálky. Dorozumívá se řečí kvabů. Žádný člověk ji nikdy neviděl, pouze jednou byla zachycena na kameře. Lebýža je obojživelník. Dožívá se 20-25 let. Zaútočí, když se cítí ohrožena. V zimě má hustou srst a na jaře líná. V létě je úplně bez srsti. Má velké zuby a drápy, pravděpodobně je agresivní živočich.

Chamepafín

Chamepafín je vzácný druh chamepafinovitých. Má duhové peří a zvláštním peřím pokrytý ocas. Na černém trhu stojí 100 000 000 Kč. Žije v deštných pralesech, obzvláště v řece, je obojživelník. Váží kolem 50 kilogramů a dožívá se asi 50 let. Měří od 90 do 120 cm. Živí se ořechy, rybami i hmyzem. Spí asi 6 a půl hodiny denně. Plave, létá, chodí a skáče po stromech. Chamepafín má dlouhé flexibilní nohy. Mláděti dorostou křídla až v 10 letech. Sameček je větší než samička a má zbarvení do modra. Samička je menší a je zbarvená do fialova. Mládě je černorůžové.

Pražekra

Pražekra se kříženec prasete, želvy a krávy. Má růžovozelenou strakatou barvu. Potravou pražekry, pokud ji chováme doma, jsou sušenky Oreo, které zapíjí Kofolou. Pokud žije ve volné přírodě, živí se kakaovými boby a kokosy, vše zapíjí vodou z vodopádů. Každý den se vyprazdňuje malými barevnými bobky, kterým říkáme Skittles. Pražekru můžeme vidět v deštném pralese, nosí sluneční brýle a červenou kravatu. Je hodně agresivní a plachá. Bez jídla a pití dokáže vydržet až 1 měsíc. Spí jednou za 5 dní.

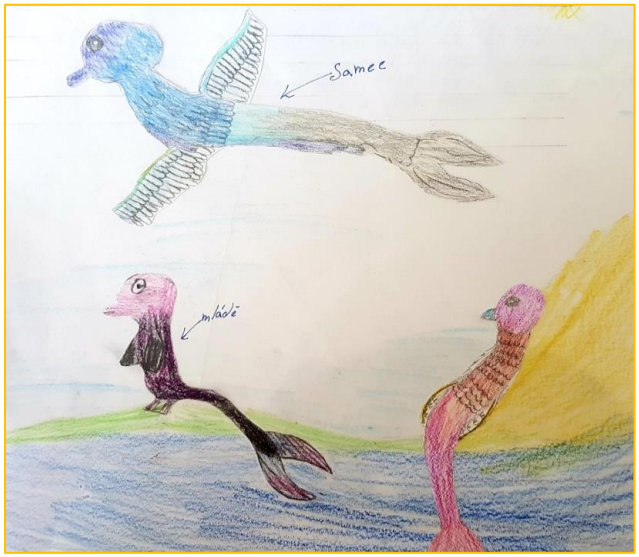

Tarmloma

Tarmloma žije v bažinách. Žije na Šumavě a v Rusku. Živí se brouky a houbami. Má 13 nohou, 3 oči, v zubech má jed. Její jazyk je velmi dlouhý. Tarmlomu si můžeme koupit, ale musíme ji chovat venku. Stojí asi 3 000 000 Kč, zakoupit si ji může ale pouze ten člověk, který projde speciálním výcvikem. Je to obojživelník, je jedovatá. Má černou, žlutou, červenou a hnědou barvu. Když se bojí, mění barvu na fialovou. Za 1 rok se jí narodí až 75 mláďat.

OSTROV AQVAMANDOKO

Vítejte v naší zemi Aqvamandoko, zdraví vás Aqvamandíci, obyvatelé této úžasné země. Spousta věcí je u nás jinak. V čele naší země je mistr Zebadura, kterého nikdo nikdy neviděl. Všichni ho uctíváme u našeho posvátného, sto let starého stromu. Ten roste jako jediný v naší zemi normálně. Všechny ostatní stromy rostou korunou dolů. Plody ze stromu sklízíme v podzemí, kde máme obrovské skleníky, aby se plodům dařilo.

Když se narodíme, vypadáme jako staroušci, máme obličej plný vrásek. Postupem času mládneme, takže netrpíme žádnými nemocemi, protože dopředu víme, jak dlouho na světě budeme. Každý rok slavíme 1. – 3. makama (srpna) svátky Bambodži, při kterých oslavujeme to, že jsme na světě. Jen v těchto dnech sklízíme tikimambu, což je naše posvátné exotické národní ovoce. Tikimamba v jiné dny neroste, způsobuje extra šťastnou náladu, proto se všichni svátků nemůžou dočkat. Jen ve dnech Bambodži si můžeme vyrobit nové kousky oblečení, takže se všichni na svátky moc celý rok těšíme. Neexistuje mezi námi bohatý a chudý, všichni žijeme v harmonii. Pokud někdo něco potřebuje, ostatní obyvatelé mu rádi pomůžou. Nikam u nás nespěcháme, každý pracuje tak, jak může. Vstáváme za časného rána, když vychází slunce. Neznáme zimu, stále u nás svítí sluníčko, někdy sluníčko vystřídají deště, ale to se stává málokdy.

Jediné místo, kde je zima, je ostrov, na kterém leží věznice Makamuko pro Aqvamandíky, kteří páchají trestné činy a přestupky. Do věznice se lze dostat pouze tunelem, který vede pod mořem a je velice dobře zabezpečen. Dojíždějí do ní dozorci, kteří poté vyprávějí příběhy o zimním počasí ostatním, tyto příběhy se stávají pověstmi.

Naše hlavní město se jmenuje Aqvamaya. Zde se nachází Aqvamayské legendární muzeum, ve kterém se dějí podivné věci. Pokud někdo začne vyprávět novou legendu nebo pověst, rozsvítí se nový kámen, ve kterém bude legenda navždy uložena. Může se ale stát, že si někdo legendu vymyslí, ale kameny jsou natolik chytré, že v této situaci se promění v prach. V muzeu tedy navždy zůstávají pouze ty legendy, které se zakládají na nějaké pravdě. Nová legenda, o které se nejvíce mluví, je vždy diamantová a postupně ztrácí hodnotu, pokud se o ní tolik nemluví. Může se z ní pak stát až uhlí, které shoří. Pokud začnou Aqvamandíci zapomínat na nějakou pověst či legendu, její kámen se začne klepat. Aqvamandíci pak musí rychle přispěchat ke kameni a vložit ho do stojanu, který potom začne

Myslíme si…

legendu promítat na obří plátno, které má každá osada a vesnička v této krásné zemi na náměstíčku. Pokud se blíží promítání, začne pršet, Aqvamandíci ale nikdy nezmoknou, protože mají kolem sebe neviditelnou ochrannou bublinu. Těm, kteří vymysleli lživou legendu, bublina sama praskne a vždy při promítání silně promoknou.

Muzeum je přísně střežené, protože většina legend je z diamantu, muzeum má tedy obrovskou hodnotu. Uvnitř ho hlídají tři pegasové, ale venku ho střeží ještě osm jednorožců, kteří mají kouzelnou moc. Jejich roh je velmi dlouhý, pokud se přiblíží nepřítel, roh sám vystřelí kokos, který pachatele omráčí a dozorci ho pak odvezou do věznice Makamuko.

Naše země je plná radosti a dobrodružství, tohle je jen zlomek toho, co u nás zažíváme. Známe vás - lidi, ale vy o nás nic nevíte. Třeba se ale někdy setkáme…

Aqvamandíci (žáci z kroužku „Tvořivá a hravá čeština")

Co si myslíme o školství v Čechách?

Je zajímavé dozvědět se, co si děti myslí.

Dnešní školství se moc nezajímá o opravdové zájmy žáků. Některé předměty považuji za zbytečné. Přijde mi zbytečné, aby se na základní škole vyučovaly dva cizí jazyky. Více času bych věnoval mateřskému jazyku. Český jazyk je už tak obtížný. Bylo by také dobré, aby se učitelé věnovali také více matematice a anglickému jazyku, který budeme potřebovat k přijímacím zkouškám na střední školy a učiliště a pak do života. Celkově by bylo dobré, aby se současné školství zaměřilo více na dnešní dobu, je normální využívat moderní technologie, a tak je i zapojit více do hodin výuky. Vyučování, které by bylo formou hry, by podle mě dalo žákům mnohem víc než dnešní klasické vyučování. V dnešní době by lidé měli více spolupracovat a dokázat se dohodnout, v tom by mohla škola také pomoci. Zaměřit se na skupinové práce a společné řešení úkolů. Líbí se mi myšlenka ústního hodnocení místo klasického známkování na některých školách. Každý učitel má jiné požadavky a známka je kolikrát horší, nebo naopak lepší, než by měla být. Žáci poté ztrácejí motivaci, kolikrát začnou předmět zbytečně odsuzovat. Myslím si, že by bylo školství potřeba celkově zmodernizovat, aby šlo s dobou, upustit od látek a předmětů, které nám nic moc do budoucího života nedají, a zaměřit se na věci, které pak do budoucna využijeme. ***Jan S. 8. A***

Proč s námi nechtějí chodit učitelé více ven? Přeci by to bylo i pro učitele lepší než sedět ve třídě. Přemýšlím, kdyby byla někde venku v prostoru školy venkovní tabule a u toho židle na sezení, byla by škola zase dál. ***Tereza 8. A***

Já osobně si třeba myslím, že by bylo velice užitečné, kdybychom měli každý den češtinu a matiku, to by se ale musel zrušit nějaký předmět. Všichni moc dobře víme, co by bylo nejvhodnější, druhý jazyk - německý. Spousta škol ho podle mě neučí a s anglickým jazykem se domluvíte lépe než s německým. Někteří žáci si taky stojí za tím, že potřebují víc týmových prací, to by mohl být dobrý nápad, rozvíjí to totiž strategii, vycházení s ostatními a spolupráci, ale to je použitelné podle mě třeba v tělesné výchově, jenže co například v chemii? Ti, kterým nejde, se nezapojí, nic se nenaučí a budou se ulívat, a ti, kterým jde perfektně, za ně udělají všechnu práci. Také bych řekl, že zákaz mobilů je hloupý. Jasně, to že nějaký hňup začne po chodbě chodit s reprákem puštěným na maximální hlasitost, to chápu, že to učitele štve, to mě taky, ale co když si potřebujeme před hodinou něco objasnit a učitel je nedostupný? ***Dodo***

Ze svých zkušení vím, že většina žáků se „drtí" jen kvůli dobré známce, ne kvůli tomu, že by je učivo zajímalo. Soustředí se jen na to, aby dostali dobrou známku. Známkování je snad dobré pro motivaci, ale k čemu to je dobré, když si někteří žáci po testu nic nepamatují? ***Marek 8. A***

Krajina očima dětských „básníků"

Jedny z nejhezčích slohů jsou subjektivní popisy krajiny - líčení.

Ústup temnoty

Je červnový podvečer a já se právě procházím krásně zelenou, avšak temnou krajinou. Na své kůži stále cítím studené kapky z nedávného deště. Ten odešel stejně rychle, jako přišel. Nezbylo po něm téměř nic kromě zimy, která se mi zarývá pod kůži jako ostré jehlice. A také kromě temných mraků. Ty zakrývají oblohu jako obrovská deka. Všude okolo je ticho a mrtvo jako na bojišti po prohrané bitvě. Ale temnota a chlad neznamená úplnou absenci světla. Světlo se vždy vrátí, stejně jako dobro. Bojuje s temnotou, která stejně nakonec odejde. Podobně teď slunce bojuje s mračny. Začíná je trhat jako slabý papír a házet dolů svá zlatá záchranná lana. Ta dopadají nejen na zem, ale i na hladinu řeky, která se začne lesknout jako vyleštěné zrcadlo. Zlaté provazy dopadají i na mě a projede mnou příjemný pocit tepla a klidu. Okolní krajina jakoby ožije. Rozfoukal se slabý větřík a listí se rozšumělo. Vyprávět začala i tráva. Ve vzduchu je cítit vůně rostlin a zeminy. Sluneční paprsky si stále více prorážejí cestu k zemi jako dobrodruzi posedlí zlatou horečkou. Čím více se obloha rozzařuje, tím více začínají zpívat své písně cvrčci, kobylky a ostatní hmyz. Ožívá i řeka. Pomalu kráčí krajinou a nese s sebou zprávy z nedávných událostí. Ať už utrženou větev nebo jen pár lístků. Do okolí se opět plně navrátilo světlo a s ním i život. A temnota opět prohrála svůj boj.

Wewerka

Harmonický podvečer

Je podvečer pozdního jara a já jsem se vydala na procházku kolem stojaté řeky s hladinou jako sklo. Sluneční paprsky prolézají skrz temné mraky jako stonky rostlin skrz půdu a tvoří harmonický podvečer. Paprsky se odráží v klidné řece obklopené různě zelenými rostlinami jako v zrcadle s mohutným zdobeným rámem. Slyším jemné šplouchání říčky, která se pomalu přelévá přes drobné kamínky, a šum vlnících se stromů ve větru. Na obličej mi padají paprsky a plamínky slunce mi ohřívají zarudlé tváře. Na rozdíl od větru, ten mě něžně šimrá po zádech. Je cítit vůně zelených rostlin chystajících se ke spánku a stále sílící vlhkost vody. Mé chutě jsou medově sladké a jemné jako sníh z bílků. Cítím se jako v čarovné pohádce s dobrým koncem.

Katka 7.B

Hořící krajina

Je typický letní večer. Sedím na molu jezera a máčím si nohy.
Sleduji, jak zapadá slunce a září jako srdce sopky. Odraz v pestře barevném zrcadle vypadá jako láva plynoucí krajinou. Vysocí staří rytíři –stromy- obklopující to průzračné zrcadlo. Lesy v dálce jakoby hořely. Slyším orchestr cvrčků v křoví hnědých doutníků. Orchestr střídá perfektní ticho, kdy i lísteček, nejdříve tančící ve větru, je při dopadu slyšet.
Cítím, jak se mi malé krystalky vody na světle zeleném koberci otírají o nohy a slabý teplý vánek fouká do tváře. Z druhé strany jezera mi kopretiny posílají krásnou vůni.
Už skoro není vidět na krok, v temném lese těžko rozeznám buk od smrku.
Měl bych jít domů, za chvíli bude tma a mám to domů daleko.

Tomáš W. 8. A

Myslíme si…

Ozvala se paní Zima

Je prosincové sobotní odpoledne a já se jdu projít do blízkého okolí našeho domu. Zastavím se a pozoruji bílou krajinu, kde se sníh line jako kouřový koberec. Větrem se ohýbá tyč s ukazatelem směru větru. Na blankytně modrém nebi je vidět pár bílých mráčků. Koruny stromů se jakoby sklánějí panu Větru.
Jeho vysoký hlas připomíná hlas operního pěvce. Chvílemi mi z toho naskakuje husí kůže. Mezi prsty prolétají vločky sněhu nesoucí se po větru. Mé zmrzlé prsty volají po teplých rukavicích. Je cítit chlad a vůně jehličnatých stromů, které tančí ve větru opodál.

Marek Z. 7. B

Přírodní rozhledna nad Kouřimí

Stojím na Lechově kameni kousek od města Kouřim. Je léto, chvilka po poledni.
Zřím, jak se mraky snaží zakrýt malé městečko, stojící v údolí, zalít ho temnotou, ale jako by samotný Bůh nechtěl toto dopustit a svým mohutným kopím je prosekává. Pozoruji, jak okřídlený dravec vzlétá k mrakům, jako by jim chtěl pomoci, ale chvíli tam jen poletuje a pak z ničeho nic zbystří a vrhne se dolů k poli, kde si odebere jeden ze životů malých hlodavců. Proč? Každý má totiž hlad.
Kousek ode mne už dozrávají jahody, mají krásnou barvu.
Slyším, jak všechny poletuchy zpívají, budí to dojem, jako by se navzájem překřikovaly, že by hádka?
Nasávám, jak všechny kytky voní a chtějí nalákat ještě více medonosů. Můžu udělat jen pár kroků a ochutnat jednu ze slaďoučkých jahod, jsou jakoby z marcipánu. Sem tam zafouká vítr a proklouzává mi mezi prsty, proplétá se mi vlasy, obletuje kámen. Teplo je vskutku příjemné, ale cena za to je drahá, půda suchá a drsná, jako kdyby z ní někdo vysál veškerý život.
Zdá se mi, že stačí jen nastavit ruku a celé městečko mi leží v hrsti. Celé panorama dává pocit, že je odsud vidět vše. Překrásný výhled.

Dodo

- - - - - - - - - -

Fanda se ráno chystá do školy: „Mami, je dneska krásný den?" „Proč se ptáš" „Ale, paní učitelka říkala, že se z nás jednoho krásného dne zblázní…"

Pepíček se nudí a tak jen tak z legrace zavolá do řeznictví: „Dobrý den, máte prosím prasečí ouška?" „Ano máme!" „A prasečí rypáček?" „Také!" „A prasečí ocásek?" „Také, samozřejmě!" „A co telecí kopýtka?" „Máme!" Na to Pepíček: „No vy ale musíte vypadat!"

Maminka ke Kájovi: „Můžeš mi říct, kdo snědl všechny višně z dortu?" „Já ne." „Nelži, našla jsem v tvém pokoji pecky!" „Ty nemohly být moje, já ty višně polykal i s peckama."

„Dobrý den paní učitelko, Tomášek nemůže přijít do školy, je dnes hrozně nemocný." „V pořádku a kdo volá?" „Můj táta."

Maminka vidí Pepíčka na zahradě, jak se hrabe v hlíně a jí žížaly. Maminka vyběhne a říká: „Ta žížala se nejí. Co když tam dole na ni budou čekat tatínek a maminka?" Pepíček odpoví: „Nebudou, ty jsem snědl před chvilkou…"

Maminka přijímá novou chůvu k pětiletému Míšovi a ptá se: „Proč jste skončila v poslední rodině?" Chůva: „Zapomněla jsem vykoupat děti." „Tuhle vezmeme, mami!" rozkřikne se Míša radostně.

JOSEF VÁŇA

OLDER

He was born on October 20, 1952 and he is 67 years old. He is 166 centimeters tall. His wife's name is Pavla Váňová and his sons names Martin Váňa and Josef Váňa younger. He's our best racing rider coach and horses breeder. He won eight times Velká pardubická. He is good horse coach because his horses had got 10 wins in Velká pardubická. He had a lot of fractures at the races. His favorite horse is Lipísek.

Katka Paclíková 7. B

Jaroslav Foglar

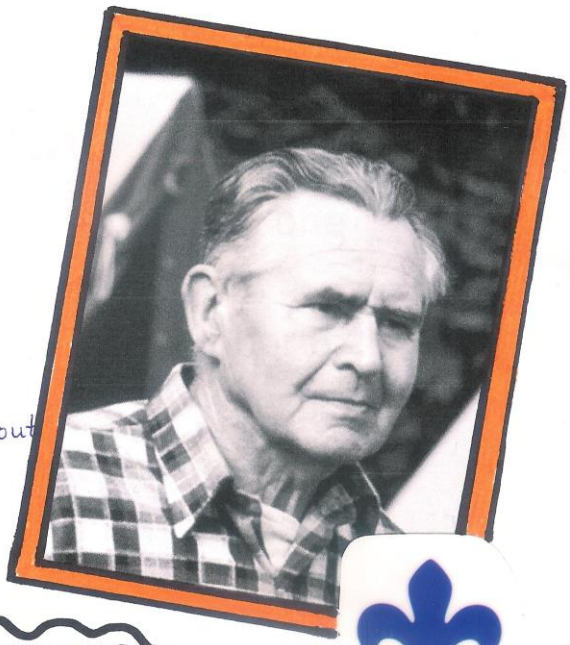

Jaroslav was a scout, writer and editor of magazines for children. He wrote books with Scout theme and led the Scout group.

CHILDHOOD

He was born on July 6, 1907 in Prague. They moved to Předlice and then they moved to Poděbrady. When he was four years old his father died of heart disease and he, his mother and his older brother moved back to Prague.

SCOUTING

Already in 1919 and 1920 he first visited the Scout group but at one of the events he caught a cold and his mother banned him from scouting.

Already in year 1923 he started scouting again and got his nickname „Jestřáb" (= Hawk). In 1924 he moved to the 34TH group Ohnivci. In 1925 he led a scout camp in Sluneční zátoka (= Sunny creek) on the river Sázava. Then „Ohnivci" teamed up with Pražská Dvojka (= Prague Two – scout group). Jaroslav led Pražská Dvojka for 60 years.

LATER LIFE

– For his 90TH birthday, an exhibition „Po stopách Rychlých šípů" (= In the footsteps of Fast arrows). Jaroslav died on January 23, 1999 (91 years)

WRITING

His first story – Vítězství (= Victory), was written in 1923, but his first was published in year 1934. Her name was Přístav volá (= The harbour is calling). In 1935 Jaroslav convinced the publishing house Melantrich to start publishing magazine ~~Hlodavci~~ „Mladý hlasatel" (= Young announcer). In 1937 he published book „Hoši od Bobří řeky" (= Boys from beaver river) and a year later in „Mladý hlasatel" started a series „Rychlé šípy" (= Fast arrows). Then he published more books.

ACTIVITIES DURING THE PROTECTORATE AND UNDER THE COMMUNISTS

In 1940 was scouting banned and „Mladý hlasatel" stopped coming out. His work was limited and renewed after the revolution in 1989.

On October 28, 2017 he was awarded the Medal of Merit (in memoriam).

Eva Kůsová 7. B

Jaromír Jágr

He was born 15.2.1972 in Kladno. He has got one sister. Jaromír is a strong believer. He is best, czech hockey player. His dress has got number 68. His representational career started in the year 1989. Jaromír plays for hockey club Knights of Kladno now. He played for American and Canadian clubs like Calgary Flames, New Jersey Devils, Boston Bruins and more. He represented Czech national team in World cup and Olympics games. Our national team with Jaromír Jágr won Olympics games in Nagano in february 1998. At the World cup they won first place in the year 2005 and 2010 and third place in the year 1990 and 2011.

Nagano 1998

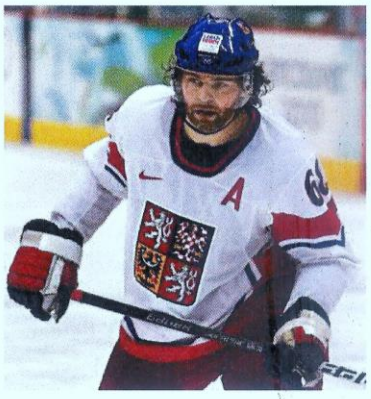

Kateřina Emmons

Kateřina Emmons was a sport shooter. She started shooting when She was 15 years old. She became famous, because She won with Kateřina Beranová and Pavla Halartová title of Junior Europan Champions.In 2004 She went to Olympics in Athens and She got 3rd place medal. At next Olympics in 2008 She won 2nd and 1st place of sport shooting.
Kateřina Emmons is daughter of Petr Kůrka. Petr Kůrka is multiple world master of sport shooting She have one sibling Alena. She have husband Matthew Emmons. He is sport shooter from America. They have 4 children.

Učíme se anglicky…

Lněničková 7.A 19/5

Ester Ledecká

Ester Ledecká is czech snowbarder and alpien skier.
She was born on 23rd March 1995, she's 24 years old.
She has won two gold medails on Winter Olympic games 2018
in Pyeongchang.
She's famous a lot in my country, mostly because of that two medails.
And she's also a world champion.
She has won seventeen times snowboarding already.

She has graduated from a home education
and in 2014 she graduated from high school.
Her dad Janek Ledecký is singer and songwriter
and her grandad Jan Klapač is hockey player.
She has one brother.

When she was a kid her family moved from Prague
to the mountains and she learned ski

Puzzlík 2018/2019
školní měsíčník
ZŠ Miloše Šolleho Kouřim
15. ročník

Redakce 2018/2019:

Šéfredaktorka:
Marie Bílková **(MBí)**

Grafik: Blanka Pavelková **(BPav)**

Redaktoři:
Matyáš Wojewoda **(Dody)** 8.A
Ema Alexandrová **(ačmE)** 7.A
Ondra Chlubna **(Chondra)** 7.B
Eva Kůsová **(Wewerka)** 7.B
Nikola Strejčková **(Nikita)** 7. B

Redaktor elév:
Kristýna Stepaková **(Kiki)** 3. B
Tina Alexanderová **(Tina)** 4. A

KONICA MINOLTA

Vytištěno na produkčním tiskovém zařízení Konica Minolta bizhub PRESS C1060L, za přispění pana Martina Wojewody a společnosti Konica Minolta Business Solutions Czech, spol. s r.o.
Náklad 100 výtisků pro žáky a pedagogy školy. Časopis k nahlédnutí na školních nástěnkách, na městské vývěsce na poště a na stránkách školy www.skolakourim.cz
Uzávěrka příspěvků do časopisu 18. 6. 2019